

skal findes, om Fredningstiderne m. m., og det er forudsat, at vedkommende Amts- og Kjøbstadkommuners Bestyrelser træffe Bestemmelserne om, hvorledes disse Vedtægter skulle være, samt om hvad videre dermed staar i Forbindelse. Allerede derved forekommer det mig, at man paa en Maade synes at være kommen ind paa at begrænse Netten til Fiskeri til kun at tilkomme de tilgrændsende Beboere, og dersom man kunde komme dertil — det er idetmindste Noget, jeg skal henstille til Overveelse — at man i det Hele tillagde de til de forskellige Søterritorier grændsende Beboere en større og mere udelukkende Net til at benytte Fiskeriet paa disse Arealer, end man hidtil har villet indrømme dem, saa vilde de fleste af de Klager, man har hørt, vistnok være afhjulpne, idet de i Virkeligheden ere rettede mod, at Folk adstedsfra komme der og fiske, og dersom Vedtægterne, hvorledes man end maatte bestemme Inddelingen af Distrikterne, kom til at fastslaa noget Saadant, vilde det ganske vist være i sin Orden, at der blev truffet Bestemmelser, som regulerede Rettighedens Udøvelse af dem, som overhovedet havde Del i disse, hvorved Vedtægterne i det Hele sikkert vilde komme til at beskæftige sig med noget ganske Andet end det, som nærværende Lovforslag synes at udfordre af dem. — Jeg skal altsaa slutte med at henstille den Tanke til Overveelse, om man ikke kan komme til en rigtig og fyldestgørende Ordning af hele Fiskerisværgsmaalet ved at tillægge de tilgrændsende Beboere en større Net eller til en vis Grændse en udelukkende Net til at benytte det udenfor den liggende Fiskevand og altsaa komme til at røkke noget ved den almindelige Bestemmelse, § 1 indeholder om absolut Frihed for hver dansk Undersaat til at fiske i danske Farvande, hvor han vil. Med Hensyn til, hvad der skal forstås ved „dansk Søterritorium“, har allerede den foregaaende ærede Taler sagt en Del, hvortil jeg i Meget kan henholde mig. Det er allerede tidligere gjort til Gjenstand for Omtale, at dette Begreb ikke er tilstrækkelig fastslaaet, hvad dog synes nødvendigt, siden hele Lovforslaget hviler paa Basis af, hvad der kan anses for dansk Søterritorium og hvad ikke. Den foregaaende ærede Taler gjorde opmærksom paa, at efter Fiskerikommisionens Udtalelser kunde man antage dansk Søterritorium for at strække sig omtrent $\frac{3}{4}$ Mil ud fra Kysten eller, hvor der er Der, $\frac{3}{4}$ Mil ud fra disses yderste Kyst. Man finder imidlertid blandt Andet i Berl. Tidende for 25de Oktober b. A. en Beretning om, at der er afsluttet en Overenskomst mellem England og Tydskland, hvorved Søterritoriet er givet en ganske anden og langt videre Udstrækning; denne Overenskomst giver saaledes tydske Fiskere Eneret til at fiske i de Søterritorier, der ligge i 3 Sømil Afstand fra Eibens Udløb og de tydske Der i Vesterhavet, samt Eneret til at fiske i Bugter og Indskæringer, som ikke have en Bredde af 10 Sømil eller der-

over. Det er altsaa meget mere end $\frac{3}{4}$ Mil fra Land, der ifølge denne Overenskomst anses som tydsk Søterritorium; her er jo Tale om 3 Sømile og om, at Bugter, Stræder o. desl., der ikke have en større Udstrækning end 10 Mil, skal betragtes udelukkende som tydsk Søterritorium. Jeg antager, at den meget ærede Regjering efter denne Overenskomst — en Overenskomst, der jo først nylig er afsluttet — kunde føle sig opfordret til muligen at forsøge at udvirke en noget lignende Overenskomst mellem Danmark og de paagjældende Lande.

Bouløffe: Paa en Tid som denne, hvor Arbejderbefolkningen i det Hele her i Landet, og derunder altsaa ogsaa indbefattet Fiskerne, bliver saa meget, bliver Allhaande, kan man gjerne sige, for at staffe sig det Nødvendige, det Nødtørstige til sit Udkomme, forekommer det mig, at vi, saa vidt det er os muligt, bør komme Fiskerne til Hjælp. Vi bør gjøre dette, siger jeg, baade fra Statens Side og i disse Tilfælde ogsaa fra Kommunernes Side. Det paastaas jo af Mange, og er ikke blevet modtaget af Nogen, at Havet ved vore Kyster er righoldigt paa Fisk; men er det saaledes, saa maa det ogsaa være en Statsopgave at bringe denne Rigdom til Nytte for Befolkningen, og det forekommer mig derfor, at vi skulle gjøre, hvad vi kunne, for at fremme Fiskeriet, istedetfor at hæmme det. Kaster man imidlertid Diet paa § 3 — som jo er bleven omtalt af det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Hvid), til hvis Udtalelser herom jeg paa det Nærmeste kan henholde mig —, saa ser det jo paa Forhaand noget uslyldigt ud, ja, man kan gjerne sige, at det ser ganske naturligt ud, naar der staar: „Net til Fiskeri med Aalegaard eller Aalestader tilkommer udelukkende Eierne af Kysten, enhver udfor sin Grund“; men naar vi saa se, hvad der tilspies, nemlig: „Ethvert Slags Fiskeri af Andre i saadan Nærhed af de udsatte Aale-ruser, at det kan skade Fiskeriet med disse, er forbudt“, saa forekommer det mig, at vi derved komme ud paa en saadan Afstand fra vor Kyst, at det vil være farligt og slemt for vore smaa Fiskere at komme ud derover. Naar vi se hen til § 7, saa forekommer det mig ogsaa, at denne Paragraf lægger Smidning i veien for Fiskeriet, idet den fastsætter en for stor Afstand imellem Bundgarnene og en for stor Afstand imellem Fiske-redskaber og Pølene, samt til Siderne. Jeg vil f. Ex. sætte, at en Mand har en Aalegaard, som gaar et godt Stykke ud fra Land, og det da siges, at i Nærheden deraf maa Ingen fiske, saaledes at det kan skade denne Aalegaard, saa bliver det jo et elastisk Begreb, hvor langt ude dette Forbud gjælder. Og hvem skal overhovedet afgjøre dette? Den One skjønner, at det gjælder til eet Sted, og den Anden til et andet Sted; men tage vi dette i Betragtning, og naar der til-